

Václav Hájek z Libočan: Kronika česká (1541)

Transliterace

Czech a Lech knížata

LEta od Narození Syna Božijho Sfeftitého Cžtyřidcátého Cžtwrtého, a od stwoření swieta giž bylo Piet Tfycz Ořm Set Cžtyřidcet a Tři za dnůw Konsta[n]tyna Třetijho: Cyfaře Konstantynopolitanského wedlé počtu Dwacátého a Cžtwrtého: Za Jana toho Gména Cžtwrtého Biskupa Ržijmškého, w počtu Sedmdefatého Cžtwrtého: Knížata Charwátská, Cžech a Lech přibrali su se s swými do zemie Bohemské, a přigeli až pod geden weliky wrch, a tu se posadivše fobie y swym Dietem y Dobytkuom aby odpočinutij učinili, Zemi ohledawše že geft vrodná znamenali.

Nazagtřij pak ráno Cžech pogaw Lecha Bratra swého, a giné k tomu Cžtyrzy, wštwpili su na ten wrch a odtud' spatřili Lefy a Rzeky Hory y Rowiny, a nawrátivše se k swym zase: Rzekl geft Cžech.

Tuto máme geden weliky Zřip, po Slowanském Yazyku Wrch, a okolo nieho hogné rowiny, a vrodnů Zemi, ale wšceku Lefy porostlů:

Druhého pak dne, fli su okolo, a našli Rzeky s obů ftran té hory hogné, a welmi Rybné, y nawrátili su se k swym opiet, a wyprawowali gjm wšcecken zpufob té Kraginy:

Nazagtřij pak když Slunce z Hor vychazeti počalo. Cžech powolal Bratra a Staršych, rozkázal wvolati wšceku rodinu y gjch fluzebnijky, a posadiv se na gednom Pařezu, y učinil geft rzeč tuto:

Nuže milý Bratře, milij přátelé a Towaryšij genž fte včafnijcy mého putowanij a této prátze, widiel sem kterak ne gednu semnu tiežku fnáffeli gte prácy, gezdijce a chodijce po puftinách bezcestnych a huftych lefych až do tohoto dne:

Giž aspoň tuto wšfym noham včiňte odpočinutij, a včiňte Obiet wzacnú tiem kteříž su wás do této wwedli Zemie.

Toť geft ta: Tot geft ta Zemie, okterěz čaftokrát sem wám prawil, a donij wás wwefti flibil, Zemie wám zaflibená, Zwieři a Ptakuow plná, Medem a Mlekem oplywagicý, yakož pak fami widijte, k obywanij welmi příhodná, Wody fewšfeh ftran hogné, a nad obyčeg Rybné:

Tuť wám se nebude nic nedoftawati,

Transkripce

Čech a Lech knížata

Léta od narození syna božího šestistého čtyřidcátého čtvrtého, a od stvoření světa již bylo pět tisíc osm set čtyřidcet a tři, za dnův Konstantina Třetího, císaře konstantinopolského, vedlé počtu dwacátého a čtvrtého, za Jana, toho jména Čtvrtého biskupa římského, v počtu sedmdesátého čtvrtého, knížata charvátská, Čech a Lech, přibrali su se s svými do země bohemské, a přijeli až pod jeden veliký vrch, a tu se posadivše, sobě i svým dětem i dobytkuom aby odpočinutí učinili, zemi ohledavše, že jest úrodná, znamenali.

Nazajtří pak ráno Čech pojav Lecha, bratra svého, a jiné k tomu čtyři, vstúpili su na ten vrch a odtud' spatřili lesy a řeky, hory i roviny, a navrátivše se k svým zase, řekl jest Čech:

„Tuto máme jeden veliký zřip, po slovanském jazyku vrch, a okolo něho hojně roviny a úrodnú zemi, ale všceku lesy porostlů.

Druhého pak dne šli su okolo a našli řeky s obů stran té hory hojně, a velmi rybné, i navrátili su se k svým opět a vypravovali jim všcecken způsob té krajiny.

Nazajtří pak, když slunce z hor vycházeti počalo, Čech povolal bratra a starších, rozkázal svolati všceku rodinu i jích služebníky, a posadiv se na jednom pařezu i učinil jest řeč tuto:

„Nuže, milý bratře, milí přátelé a tovaryši, jenž ste účastníci mého putování a této práce, viděl sem, kterak nejednú (nejednu) se mnú těžkú snášeli jste práci, jezdíce a chodíce po pustinách bezcestných a hustých lesích, až do tohoto dne.

Již aspoň tuto vašim nohám učiňte odpočinutí, a učiňte obět vzácnú těm, kteříž su wás do této uvedli země.

Toť jest ta, tot jest ta země, o kteréž častokrát sem wám prawil, a do ní wás uvésti slíbil, země wám zaslíbená, zvěři a ptákuow plná, medem a mlékem oplývající, jakož pak sami vidíte, o obyvaní velmi příhodná, vody se všech strán hojně, a nad obyčej rybné.

Tuť wám se nebude nic nedostávati,

nepřetelé nebudou moci vám uškoditi.
Y poniewadž tak převtieffená Kragina a
welmi vrodná, giž w walfych ruků gefť,
rozvažte profym yakym, a yak přihodnym
gménem ta wlaft, gmenowána by byti
miela:

Kteřijžto hned jako Božfkym wnuknutijm
gfuce wzbuzeni. Y odkawad rzekli gfu, lepffy
a přihodniegffij té Zemi gméno dáno byti
má, gediné odtebe Knijže a Pane náfs:

Poniewadž fy ty Czechem gmenowán, též
ona, aby Czechowa Zemie flula fluffné gefť:

Tehdy powftaw Čzech a hnut fa fwého Lidu
napomenutijm, wzhlédl wzhuoru a padl na
Zemi a líbal gi, z toho se welmi raduge, že
od gehu gména má byti gmenowána, a
wftaw na horu obů ruků počal k Nebi
pozdwihati, a rzka:

Witag Zemie pře Swatá, Tifycy fliby od
Bohuow nam zaflibená, Čžafu předešlého
byla fy Lidij zbawena, ale giž nynij fy nám
nawrácena, nás zdrawé zachowag a
rozmnož od národu do národu až naweky.

nepřetelé nebudou moci vám uškoditi.
I poněvadž tak přeutěšená krajina a welmi
úrodná, již v vašich rukú jest, rozvažte
prosím jakým, a jak přihodným jménem ta
vlast jmenována by býti měla."

Kteřížto hned jako božským vnuknutím
jsúce wzbuzeni, „I odkavad," řekli jsú, „lepší
a přihodnějši té zemi jméno dáno býti má,
jediné od tebe, kníže a pane náš.

Poněvadž si ty Čechem jmenován, též ona,
aby Čechova země slula, slušné jest."

Tehdy povstav Čech a hnut sa swého lidu
napomenutím, wzhlédl wzhuoru a padl na
zemi a líbal ji, z toho se welmi raduje, že od
jeho jména má býti jmenována, a wstav,
nahoru obů rukú počal k nebi pozdwihati, a
řka:

„Vítaj, země přesvatá, tisíci sliby od bohuov
nám zaslíbená, času předešlého byla si lidí
zbavena, ale již nyní si nám nawrácena, nás
zdravé zachovaj a rozmnož od národu do
národu až na věky."